

Пролог

КРОКОДИЛ «РОК»

Я віддаю перевагу мандрям із королівською родиною. Підійде будь-яка.

Адже королівські сім'ї завжди подорожують у розкошах.

Королівська родина Темнозем'я нічим не відрізняється — вони одні з найзаможніших на Сімох островах та ні в чому собі не відмовляють. Але супутники з них нікудишні. Якщо тільки я їх не трахаю. Тоді вони нічогенькі.

Амара Ремальді, Її Королівська Високість Герцогиня Гордальська, наймолодша принцеса родини Ремальді, знаходить мене в їдальні біля лівого борту.

— Ось ти де! — каже вона, наближаючись до мене.

Я розколюю арахісову шкаралупу, кидаю вміст до рота, а потім жбурляю шкаралупу в попільничку, що стоїть поруч.

Очевидно, вона рада, що знайшла мене. Я чую це по тому, як підвищується її голос.

Гадаю, це може бути пов'язано з тим, що минулої ночі я був занурений у неї майже по самісінькі яйця.

Коли вона кінчала для мене, то тремтіла, мов листочок.

Амара, може, й принцеса, але їй подобається, коли над нею домінують, а мені подобається змушувати королівських осіб благати.

Це допомагає мені виглядати молодшим.

Я розколюю ще одну шкаралупу, а потім розламую арахіс своїми гострими різцями. Амара здригається.

— Що таке? — запитую я.

— Жизель та Голт запитують, чи не приєднаєшся ти до нас за вечерею. — Вона зупиняється за кілька кроків від мене та закладає руки за спину. На ній чорний оксамитовий кітель родини Ремальді, на грудях золотом вишитий лев, що стоїть на задніх лапах. Вона більше схожа на солдата, ніж на принцесу, віддаючи перевагу насильству над політикою, але вона ніколи в житті не була на полі бою.

На поясі висить довгий меч. Руків'я оздоблене необробленими рубінами, що значно ускладнює його використання за призначенням.

Це зброя напоказ, криклива демонстрація багатства.

Вона ніби говорить: *«Я настільки багата, що можу змусити мечі, які навіть не використовую, блищати та сяяти»*.

— Твоя сестра просто хоче, щоб я нагнув її, схопив за волосся та змусив відчутти себе маленькою брудною шльондрою. — Я полишаю арахіс та запалюю сигарету, тоді простягаю руки на спинку вишуканої канапи, пригвинченої до підлоги корабля. Їдальня

на лівому борту використовується лише в особливих випадках, але я щодня особливий.

— То ти це зробиш? — запитує мене Амара.

— Чи я схоплю твою сестру за волосся?

Вона клацає язиком. Ревнує до того, що я трахаю інших придворних.

— Ні. Чи прийдеш на вечерю?

Зітхаючи, я відкидаю голову на спинку канапи.

— Я волів би цього не робити.

— Року! — Її голос муркоче на «Р».

— Що?

Вона підходить та залазить мені на коліна, обхоплюючи мене ногами. Я відчуваю тепло між її ніг. Шкіра новеньких черевиків рипить, коли вона вмощується на моїх стегнах.

— Приходь на вечерю, будь ласка.

Гарненькі принцеси дуже просять.

Немає нічого *приємнішого*.

У Амари світле волосся, як і у всієї родини, але вона кучерява. Проте вона завжди випрямляє його та заколює назад, аби запобігти чуткам про своє походження.

Ніхто в родині Ремальді не має кучерявого волосся.

Але капітан гвардії її батька мав.

І, безумовно, ходили чутки про те, що капітан мав інтрижку з коронованою королевою. Я знову затягуюся сигаретою. Очі Амари опускаються до мого рота, споглядаючи, як мої губи стискають папір. За секунду я випускаю хмару диму, а потім швидко втягую її назад.

У неї виривається подих, і вона розгойдується на мені, тручись клітором об мій пах.

Але я не в настрої.

Не зараз, коли Неверленд уже близько, а мій голод ще ближчий.

— Приходь на вечерю, і я зроблю так, що це буде варте твого витраченого часу. — Вона засовує руку між нами, аби помацати мене.

Амара, мабуть, має найменше шансів правити, хоча раніше мене вже дивували. Зрештою, я гадав, що зараз моєю батьківщиною правитиме принц із роду Лорнів, а потім мій любий молодший братик випотрошив усю родину голими руками. Тож... *сюрприз*.

Але те, чого Амарі бракує в королівській владі, вона з лишком компенсує у розпусті. До всієї цієї дурні ми проводили більшість ночей у кварталі червоних ліхтарів Темнозем'я, трахаючись та обдовбуючись, доки в очах не темніло.

— Підозрюю, що ти зробиш так, що це буде варте мого часу, з вечерею чи без неї, — кажу я їй та знову затягуюся сигаретою. Її бліді щоки рожевіють. Я занадто старий для неї, хоча ми виглядаємо на один вік — плюс-мінус на двадцять шість років.

Напевно, я занадто старий для половини тих, кого трахаю. Безсмертя дається взнаки.

— Сестра хоче впевнитися, що твоя вірність нам лишається непорушною, — продовжує Амара, — і що ти не розм'якнеш, коли справа дійде до твого брата.

Я зітхаю.